

Ministeren i denne Samling, som ogsaa i Sammenligning med det tilsvarende Lovforslag ifjor. Jeg betragter det forøvrigt paa en Maade som en Høflighed fra det ærede Things Side, før den alvorlige Kamp begynder, som nu vistnok snart forestaar. — Jeg maa forøvrigt for mit Vedkommende beklage, at jeg ikke kan stille mig saa gunstig som nogen af de ærede Medlemmer, der have havt Ordet, og Marsagen er den, at, naar jeg ser paa Lovforslaget, som det nu foreligger, kan jeg hverken se nogen Retfærdigheds- eller Billighedshandling i Vedtagelsen af dette Forslag. Det motiveres ved, at man skulde have gjort en Feilregning ved Loven af 3die Mai 1873. Jeg kan nu ikke anerkjende, at der er en saadan Feilregning tilstede, og jeg kan i saa Henseende henholde mig til, hvad der meget rigtig blev bemærket af det ærede Medlem for Viborg Amts 5te Valgkreds (Thorup), at det ikke nogenstunde er godtgjort, at de Søllner-Forsjøg, der laa til Grund for Loven af 3die Mai 1873, i Virkeligheden ere feilagtige, om der end hos Mange kan være vakt Sandsynlighed derfor. Men jeg vil se bort derfra; jeg vil gaa ud fra, at der maatte endda er en saadan Feilregning af den Størrelse, som Ministeren her har angivet. Saa vil jeg minde om, at desuagtet kan hverken Retfærdighed eller Billighed kræve, at denne Feiltagelse gjøres om igjen. Roesukkerfabrikerne nyde nemlig gennem den øvrige Sukkerbeskatning en ganske betydelig Begunstigelse, en Begunstigelse, som er langt betydeligere end den Smule, der er Tale om at eftergive dem. Opgaven for Roesukkerfabrikerne er jo at frembringe raffineret Sukker, direkte eller indirekte. For saa vidt de gjøre det direkte, saaledes at de selv præstere det raffinerede Sukker, nyde de godt af den Beskyttelse, som raffineret Sukker nyder her i Landet, og den er mellem 3 og 3½ Dre pr. Pbd., medens det, som her er Tale om, er omtrent ¼ Dre pr. Pbd. Dersom de ikke selv raffinere deres Sukker, maa de afgive det til Raffinaderierne, da jo Roesukker som bekendt kun benyttes i raffineret Tilstand, og saa veed man jo nok, at de farve deres Sukker og derved tilvende sig en Nedsættelse i Afgiften, saaledes at de komme til at betale for en ringere Sukkerholdighed end den, deres Sukker har. Det er en Udvei, som den bestaaende Lovgivning aabner dem, men som maa gjøres, at der ikke er Grund til at tale om Retfærdighedshensyn i saa Henseende. For at tage Billighedshensyn er det gjort gjældende, at man ved Udstedelsen af Loven af 3die Mai 1873 udtrykkelig erklærede at ville lægge en Afgift paa indenlandsk Roesukker, der svarede til Zolden paa indført Sukker i Forhold til Sukkerholdigheden. Men jeg vil gjøre opmærksom paa, at saavel den Rigsdag, som vedtog denne Lov, som enhverfømlest Rigsdag, der har havt denne Lov under Behandling, saavel den Regjering, der forelagde Loven af 1873, som enhverfømlest Regjering, der

senere er kommen med Forslag om Forandring i denne Lov, har samtidig dermed henholdsvis vedtaget og foreslaaet Nedsættelse i Zolden paa raffineret Sukker, hvorved altsaa en tilsvarende Nedsættelse paa den anden Side vilde finde Sted. Det har bestandig paa ethvert Tidspunkt været Hensigten at tage den Begunstigelse fra dem, samtidig med, at man gav dem den heromhandlede Begunstigelse. Det er ikke stet; der er endnu ikke blevet gennemført nogen Nedsættelse i Zolden paa raffineret Sukker. Ifjor foreslaa der her i Thinget et Lovforslag desangaaende, men Thinget slemte dengang for at nægte det Overgang til anden Behandling, og jeg var i Overensstemmelse med det daværende Mtertal. Nu foreligger Lovforslaget i en efter mit Skjøn ringere Skikkelse fra vort Standpunkt betragtet, og jeg kan for mit Vedkommende derfor ikke Andet end ligeledes iaar stemme mod dets Overgang til anden Behandling.

Den Tilbagebetaling, som foreslaas i § 2, og som er indsat i Landsthinget, har en overordentlig ringe Betydning, og jeg ser ikke Spor af Marsag til den. Jeg vil derfor ogsaa under alle Omstændigheder være imod den.

Det er den ene Side af Sagen, saaledes som den er bleven omtalt her. Den største Del af Diskussionen har ikke dreiet sig om det foreliggende Spørgsmaal, men om andre Spørgsmaal, der synes at slutte sig til Forslag, som jeg endnu ikke har hørt offentlig fremsætte, men som gaa ud paa — ja, jeg veed ikke, hvad jeg skal kalde det — Beskyttelse, Begunstigelse, Understøttelse eller noget lignende af de bestaaende Fabriker eller i alt Fald en af dem. For de Betragtninger, der bleve gjorte gjældende i saa Henseende, har det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Wintner) uimodsigeligt været Hovedtaleren, og det ærede Medlem for Ribe Amts 2den Valgkreds (Kruuse) gjorde Uret, naar han sagde, at det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen) var Hovedtaleren; nei, Hovedtaleren var uden mindste Modsigelse det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds, og det var i Sandhed slaaende Argumenter, han fremkom med. Jeg har nu ved enkelte Leiligheder været saa heldig at diskutere nogle af de herhenhørende Spørgsmaal med det ærede Medlem, og jeg skulde ogsaa med Glæde gaa dybere ind paa de Betragtninger, han fremførte idag, hvis jeg i dette Dieblit saae ham her i Salen (Stemmer: det ærede Medlem er tilstede); det glæder mig, og jeg skal da fortsætte. Det, der egentlig var det ærede Medlems Hovedtanke, var, at saae hævet Loven af 3die Mai 1873, og det kunde jeg ogsaa være enig med ham i at gjøre, dersom man samtidig vilde have Sukkertolden. Jeg vilde anse det for et betydeligt Fremskridt, om vi samtidigt kunde have Sukkertoldloven. Jeg vilde anse det som et betydeligt Fremskridt, hvis vi kunde naae til at komme til at hæve begge disse